

Herooj de l' Homaro

— Georgo Verda —

Ne per teruraj sangaj bataloj ili gloriĝis. Ne estas landoj dezertigitaj, nek popoloj dekonigitaj kaj buĉitaj, kiuj eternigis iliajn nomojn. Ilia heroeco estas la plej alta esprimo de l' vivo, de tiu vivo, kiun ni celas kaj aspiras, kiun ni vartas en niaj koroj kiel plej dolĉan revon. En la funebra kaoso de l' nunaj tagoj, kiam ni preskaŭ perdis jam ĉian kredon pri vera homa grandeco, kiam ni por ni mem sentas sole malŝaton kaj malestimon, la gloraj nomoj de Slepnovoj, Kamanin-oj, Molokov-oj, Uŝakov-oj kaj iliaj kolegoj elstaras kiel flamantaj torĉoj kaj brilas kun blindiga lumo, heligante niajn mornajn animojn kaj versaŭte freŝan fidon en niajn korojn.

La ekspedicio de »Ĉeluskin« kaj la elsavo de ĝia anaro deper bravuloj, kiuj malkaŝis ne nur eksterordinaran kuragon, sed — antaŭ ĉio — profundan instinkton de homa respondeco kaj solidareco, estas sendube la plej bela, la plej poezia ĉapitro en la historio de nia gangrenumita periodo. Ĝi estas potenca antaŭensvingiĝo de l' homa spirito kaj plenigas nin per nesprimebla ĝojo — ĝojo ne sole pro tio, ke la malfeliĉaj ŝiprompuloj estas savitaj, sed ankaŭ pro tio — kaj tio por la estonteco estas la plej grava — ke la tuta helpagado da tiam minacaj danĝeroj estis konsiderata kiel afero de nacia honoro kaj prestiĝo.

Kun retenita spiro ni sidadis ĉiutage ĉe la radio-aparatoj aŭ sekvis avide la gazetraportojn pri la sorto de l' malfeliĉuloj, kaj ĉiufoje kiam ni sciigis, ke tiu aŭ alia aviadisto entreprenas la savoprovon, elmetante sin mem al plej granda risko, ni, ekscititaj kaj emociitaj, benis la nekonatan heroon, plej sincere dezirante al li sukceson en lia batalo kontraŭ la kruelaĵoj de l' naturo. Disigis nin dekmiloj malsamaj, kontrastaj konvinkoj — sed spirite ni kunfandiĝis kun ili. Kaj se iu el ni inklinas al mistiko, li rajtas kredi, ke ne sole la gloraj herooj savis la ŝiprompulojn, sed ni mem ankaŭ, ni ĉiuj, kiuj, vere, korpe ne partopre-

nis en la savado mem, sed kiuj en ĉiu parto de l' mondo, en ĉiu terangulo — ĉiu laŭ sia maniero — sentis sin kunaj kun tiuj herooj. Tiu-ĉi konscio inspiras al ni ian noblan fieron kaj sternas paradizan spaliron inter dornoj kaj urtikoj sur la mizera vojo de nia nuna vivo.

Pri tio ja temas: ke ĝuste nun, en tempo de cinika egoismo, kiam la ideo de homeco kaj solidareco refalis en foran antikvecon, kelko da bravuloj pruvis al ni, ke ni eraras, ke la homa animo tute ne falis ankoraŭ tiom malalten — ili fariĝis vivanta universitato de bela optimismo, kaj kiel longe ekzistos sur nia tero Kamanin-oj kaj Uŝakov-oj kaj Schmidt-oj, tiel longe ni firme alte-tenos la standardon de homeco, de solidareco kaj nobla idealismo!

La sennombraj Aleksandroj, Cezaroj kaj Napoleonoj perdas sian majestatan brilon, kaj ilian lokon en la historio ekokupas reĝoj de l' scienco kaj homa nobleco, kiuj ofte staris ĝis nun en angulo de l' forgeso kaj ignoro. Dekgroŝa retorto de fanatika mikroĉasisto kapablas mortigi miloble pli da niaj malamikoj ol la vanteco de niaj napoleonoj. La braveco de l' rusaj aviadistoj estas nekomparebla kaj ĝin pruvos neniu el la nunaj »popolsavantoj«. Feliĉa estas la generacio, kiu scios respekti kaj ami *lian* heroecon.

La sovetlanda registaro kreis specialan ordenon, nomante la bravajn aviadistojn »herooj de Sovetio«. Kun nobla egoismo ni direktas nian proteston al Sovetio: ne nur la viaj estas tiuj-ĉi herooj. Ankaŭ ni, kiuj spirite sekvis ilian danĝeran vojon, ankaŭ ni volas havi la honoron jubili al tiuj herooj. Slepnovoj, Kamanin, Molokov, Uŝakov, Ŝmidt kaj ĉiuj aliaj, kiuj forrabis de l' Blanka Morto ĝiajn viktimojn kaj redonis ilin al la vivo, ili ĉiuj estas ankaŭ niaj herooj. Ne nur »herooj de Sovetio«, sed »Herooj de l' Mondo«, »Herooj de l' Homaro« — kaj al tiuj-ĉi senmortaj herooj ni jubilas hodiaŭ kaj aklamas: Hura! Ili vivu!